

за наказаніе, че разваля общото въ съгласіе, ще му се вземе за Общината петъ турски лири. И тъй какъ че това съгласіе всички въ съгласно направено, подписвами са. Опредѣляме само на шіята си да носятъ по еднаж желтица (пендара), тъй и въ ушитѣ.

1871 г. януарія 16, Община Севлиеиска.

(Следватъ подписатѣ на всички свещеници и по-видни граждани).

Какви сж били мотивитѣ на това запрещение, не ни е днесъ известно. Последнитѣ само могатъ да се предполагагъ.

Тукъ ще трѣбва да отбележимъ, че въ свързка съ избирането на лица за общински съветници или, както тогава сж ги наричали, общински членове, къмъ 60 тѣхъ години сж се били зародили и оформили между българитѣ двѣ течения, подобно на днешнитѣ политически партии, (по онова време и дума не е можало да става за политически партии въ днешния смисълъ да думата), едното отъ коево е минавало за туркофилско, а другото — за туркофобско.

Къмъ първото течение сж се числили почти всички чорбаджии и повлиятелни българи, а къмъ второто — победнитѣ и либерално настроени лица, както и нѣкои отъ по-богатитѣ.

На чело на туркофилското течение сж стоели: Христо Даноолу, Миню Радковъ, Христо Чаръкчиевъ и др., а на туркофобското: Григоръ Вешковъ, Хаджи Колю Коновъ и др. Последното течение или партия, поради името на своитѣ първи водачи, е било добило прозвището „Хаджи Колю Партия сж Вешко Тарафж“.

Като сждимъ, обаче, днесъ по една дописка на покойния революционеръ Ст. Пешевъ, печатана въ цариградския в. „Напредъкъ“, въ която, между другото, се остро критикуватъ и клеймятъ дѣлата на Григоръ Вешковъ, явствува, че влиянието на туркофобитѣ между българитѣ въ града, не ще да е било тъй голѣмо.

Впрочемъ, Ст. Пешевъ, като революционеръ, еднакво е бичувалъ, както туркофобитѣ, тъй и туркофилитѣ, защото и еднитѣ и другитѣ сж били далечъ отъ революционния идеалъ на българина и намѣсто да обединягъ силитѣ си за реализирането на тоя идеалъ, тѣ ги прахосвали въ взаимни и безплодни гонения и борби